treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 407 | Barcelona, 4 de febrer de 1975 | Preu: 8 pessetes

Editorial

FER PAÍS I FER POLÍTICA

Els periòdics han comentat àmpliament dos fets particularment significatius de l'actual moment polític: l'esta da a Madrid de Fraga Iribarne i la conferència pronunciada per en Jordi Pujol a Barcelona.

Tot i que entre l'un i l'altre fet hi hagi diferències notables, tots dos posen en relleu que anem arribant al fi nal del règim de dictadura. Això explica que dues personalitats amb una vocació tan clara de protagonisme com són en Fraga i en Pujol -que esperaven la seva hora des de llocs tan confortables com l'Ambaixada d'Espanya a Londres o la vicepresidència de Banca Catalana,- considerin que ha arribat el moment de llençar-se a l'arena.

Evidentment, els propòsits d'en Fraga i els d'en Pujol són diferents. Mentre que el primer pretén de rellançar el fracassat projecte "oberturista" d'Arias Navarro, destinat a garantir l'"operació successió" i la supervivència del règim després de la mort d'en Franco, en Pujol, des de Catalunya, es mantè en el terreny de l'oposició i es situa clarament en la perspectiva de l'in evitable canvi democràtic.

No ens sembla necessari d'argumentar la inviabilitat del pla Fraga. Com hem dit repetidament des d'aquestes planes, una dictadura feixista no pot evolucionar fins a esdevenir,sense ruptura, una democràcia. El "centrisme" que en Fraga preconitza no té futur. Siguin els que siguin els esforços que faci, en Fraga fracassarà, i els evolucionistes que el segueixin hauran d'escollir entre tan car-se dintre del "bunker" amb els ultres o unir-se als partidaris de la ruptura i el canvi democràtic.

*

La conferència d'en Jordi Pujol a ESADE té una particular importància per a Catalunya. Celebrem sincerament que fos un èxit de públic i que entre els assistents figuressin representants coneguts de tots els sectors i tendències de l'oposició, inclosos els comunistes, al costat de figures caracteritzades de la burgesia catalana, com Mas Cantí, Duran Farell, Riba Ortínez, Jaume Carner, Suqué, Carulla, Cendrós, Montal, etc.

ESADE: una clientela política per a un líder

Aquest sol fet seria suficient per considerar com un esdeveniment positiu la celebració de l'acte d'ESADE, doncs fa ressaltar que a la Catalunya real hi ha en potència el "consensus" convergent o unitari al qual va al.ludir en Pujol -en el col.loqui posterior a la conferència- com una condició de la futura democràcia catalana. Si els sectors i tendències representats per les 800 persones que van assistir a la conferència d'en Pujol establissin un pacte d'acció comuna sobre alguns punts en torn dels quals coincideixen objectivament -amnistia, llibertats democràtiques, eleccions constituents, etc.-, la fi de la dictadura es precipitaria i el futur democràtic de Catalunya es veuria plenament garantit.

La crida a organitzar-se i a fer política que en Pujol va adreçar a determinats nuclis de la societat catalana que se'n mantenen al marge, l'estimem, doncs, molt oportuna i creiem que mereix de ser escoltada.

*

Ens sembla menys feliç,en canvi, que en Jordi Pujol ignorés en la seva conferència els qui al llarg d'aquests anys han fet país tot fent política, és a dir, les forces que -com va indicar el professor Solé Tura en la pregunta formulada a en Pujol- "han lluitat i creat les condicions objectives perquè, per exemple, avui puguï celebrar-se un acte com aquest".

En el seu parlament, Jordi Pujol va fer abstracció no sols del PSUC i del moviment obrer organitzat que encapçalen les Comissions Obreres, sinó de la totalitat de les organitzacions i moviments que formen part de la Coordinadora de Forces Polítiques i de l'Assemblea de Catalunya, que són l'avantguarda i la part més activa de l'oposició catalana a la dictadura.

Aquesta oposició catalana que en Pujol ignora ha estat durant aquests anys un factor decisiu del moviment de reconstrucció de les forces obreres, democràtiques i nacionals. I ha operat des de Catalunya, a partir dels interessos de Catalunya i des d'una plataforma catalana, que no cal inventar, com sembla

(Segueix a la pàgina 2)

ANUL·LACIÓ DEL PROCÉS 1.001!

Veure pàgina 8.

EDITORIAL. Ve de la pàgina anterior

suggerir en Pujol, i que ja ha guanyat un ampli suport al si del poble català i la comprensió de les forces democràtiques dels restants pobles d'Espanya.

Aquesta oposició catalana, d'altra banda, juntament amb les forces obreres, populars i democràtiques de tot Espanya, ha anat afeblint el poder feixista i posant a l'ordre del dia la necessitat i la possibilitat del canvi. I ha fet jugar a Catalunya un paper capdavanter en tot aquest procés.

La versió de la conferència donada per la premsa deixa la impressió que en Pujol es proposa, com objectiu prioritari, d'organitzar una força política de nou tipus -que anomena de centre esquerra- més aviat per administrar la futura Catalunya democràtica que no per acabar el més de pressa possible amb l'opressió i el despotisme dictatorials, la qual cosa constitueix la tasca més urgent del moment.

Lamentaríem realment que es confirmés aquesta impressió, perquè només es podrà vendre o administrar la pell de l'ós si prèviament matem l'ós que encara remena.

D'altra banda, l'entesa de les forces democràtiques i nacionals, sense cap exclusió, és una condició no sols per arribar a la democràcia per la via més ràpida i incruenta possible, sinó també per afermir després el règim democràtic.

El PSUC saludarà amb alegria la presència en el combat dels sectors als quals en Pujol ha adreçat la seva crida, i s'esforçarà -dintre i fora de la C.C. F.P.C. i de l'Assemblea de Catalunya- per tal d'arribar a un acord o convergència amb ells en la lluita immediata per posar fi al poder dictatorial i amb vista a les tasques posteriors d'instauració i consolidació d'un règim autènticament democràtic.

NO AL DECRET D'ACAMPADA

El diumenge 26 de gener uns 3.000 joves es van concentrar a la Pl. Sant Jaume de Barcelona per protestar contra el decret d'acampada que denunciàvem al número anterior i que és una autèntica provocació per les mides de control ideològic i burocràtic que el feixisme pretén imposar. Després de cantar cançons i cridar contra el decret, van marxar fins a les Rambles.

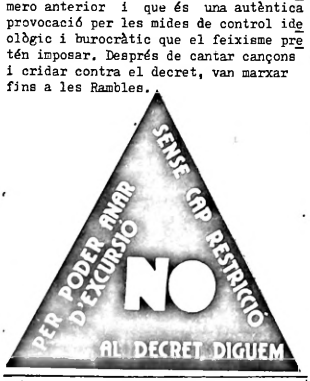

Etiqueta de protesta contra el decret.

ELECTRICITAT I ENCARIMENT

El Govern franquista, violant el seu propi decret del 21-XII-72, segons el qual fins al 30 d'abril de 1976 no podien modificar-se les tarifes elèctriques, acaba d'actuar amb l'arbitrariietat més gran amb l'aprovació d'un nou augment de les tarifes elèctriques d'un 15% de promig, que va acompanyat de la pujada del gas-oil, fuel-oil, gasos liquats, aigua, Renfe, etc., i que vindrà seguit immediatament pel del gas ciutat.

Probablement mai no ha existit un consens tan generalitzat com el que s'ha produit contra l'augment de les tarifes elèctriques. La repercussió directa i les puges en cascada que vindran a continuació seran insuportables. L'augment posa en evidència la complicitat i la connivència del govern amb el monopoli de les companyies elèctriques, les quals -igual que d'altres grups de pressió- malgrat les dificultats econòmiques presents, només es preocupen d'obtenir la maximització dels beneficis a costelles dels ciutadans.

Quina és la repercussió del fuel-oil en el cost de l'electricitat? L'electricitat a base de fuel representa amb prou feines el 28% de la producció total d'energia elèctrica. La repercussió de l'augment del preu del fuel des de març de 1974 fins ara, calculada amb les interrelacions de Leontiev, és inferior al 9,9%. La Federació de Consumidors estima que l'augment de les tarifes elèctriques en el mateix període s'acosta al 40%.

El preu de 50 Kw/mes oscil.la entre 282 i 469 ptes. a 5 països del Mercat Comú, mentre que a Espanya és de 501 ptes., tot i que els salaris aquí són molt més baixos. Només a Bèlgica el preu és més alt que aquí.

Els beneficis de les companyies elèctriques, en conseqüència, son fabulosos. En 1973, 13 companyies han obtingut uns beneficis, sense impostos, de 22.711 milions de ptes., un 35,2% més que l'any anterior. Aquesta xifra no reflecteix la realitat, doncs el benefici real és obtingut a través de les ampliacions de capital i la regularització de balanços. El marquès de Casa Oriol, president de la Hidroeléctrica Española, va informar a la Junta d'accionistes que, enfront d'un capital de la companyia de 46.128 milions en 1973, amb la revalorització de l'actiu havien quedat per a REPARTIR GRATUITAMENT 34.400 milions de ptes. (El Europeo, 3-5-74). Avui el seu valor a la Borsa és de 66.072 milions. L'augment de les tarifes és un obsequi forçós que les companyies elèctriques impo sen als seus abonats. En 1975 el marquès de Casa Oriol calcula que només els beneficis directes augmentaran de 12 a 14 milions sobre els de 1974.

Segons aquest mateix marquès, les inversions elèctriques pujaran en 1975 a 85.000 milions. Ell mateix ha explicat en una roda de premsa com es financiaran. Un terç, amb ampliacions de capital, és a dir amb accions gratuites o a la par que a la Borsa tenen un preu molt superior (la diferència és el que s'anomena dividend negre). Un altre terç amb fons d'amortització. El terç restant es cobreix amb crèdits i emprèstits. Les empreses, doncs, no hi hauran de posar gairebé diners de la seva butxaca. I a més a més l'estat -és a dir nosaltres, els contribuents- paga el 7% de les inversions, descomptant-ho dels impostos!

Per si no n'hi hagués prou, la FECSA -si més no- no ha efectuat la lectura dels contadors des de començaments de novembre, tot declarant que a partir d'ara la lectura es farà cada 4 mesos; així la nova lectura es durà a terme un cop hagin entrat en vigor les noves tarifes!

No és d'estranyar, doncs, que s'alcin moltes veus dient si no ha arribat el moment de nacionalitzar les empreses elèctriques. Si no desembossen cap nova pesseta per a les inversions previstes, el finançament, diguin el que diguin, córre a càrrec del consumidor.

L'augment de les tarifes elèctriques, així com el dels productes del petroli, contrauen la capacitat adquisitiva del poble per les alces que generen, a més de l'impuls inflacionista. Això no pot fer altra cosa que agreujar tots els fenomens de crisi econòmica i dificultar la seva reabsorció, i contribueix a augmentar l'atur forçós. Tot plegat aprofundirà per força les contradiccions sociopolítiques, amb unes conseqüències difícils d'avaluar. En tot cas, contribuirà a deteriorar la situació política i serà un factor important en el procés de canvi.

En aquests moments el nostre primer deure és denunciar aquest abús, contribuir a fer prendre consciència de qui són els responsables i els beneficiaris dels augments. Alhora, hem de fer avançar la idea de convergir en una acció generalitzada de tota la població contra l'encariment de la vida per tal de promoure el canvi polític que permeti posar-hi terme.

L.M.

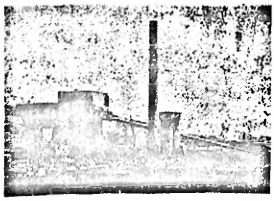

LA READMISSIO DELS ACOMIADATS ES POSSIBLE

Sí! Imposar a les empreses,al govern i a la CNS la readmissió de tots els acomiadats de SEAT, OLIVETTI, CUMBRE i altres empreses, és possible! Es possible i, a la vegada, molt difícil, degut a les característiques del combat.

El fet que tant a SEAT com a OLIVETTI el centre de l'acció hagi estat la representativitat obrera, el sindicat obrer, la llibertat sindical, i que aquesta reivindicació hagi estat assumida -sobre tot a la SEAT- de manera clara i responsable per la immensa majoria dels treballadors,indica la mida en que les condicions per al canvi han madurat i segueixen madurant. A partir de la comprensió d'aquest fet és com estarem en condicions de plantejar-nos, a tot arreu, la gran batalla per la readmissió dels acomiadats de SEAT, OLIVETTI, CUMBRE,LAVIS,SAENGER i altres empreses.

La readmissió és possible també per la crisi política del règim, per la possibilitat de fer que el moviment solidari que s'alci resulti un preu més car que el preu de la pròpia readmissió. Ho mostra l'actitud del propi jurat de SEAT, que s'ha pronunciat públicament per la total readmissió. Per alguna cosa serà!

EL COMBAT A LES PRÒPIES EMPRESES

El combat correspon, en primer lloc, als treballadors de les empreses afectades. I ho fan, malgrat les dures condicions en què es troben, des del mateix dia de reincorporació a la feina. No oblidem que a SEAT això va costar un centenar d'acomiadats de més el primer dia. Tot i així, no va tallar la lluita.

La tensió és alta a les dues empreses. No s'ha produit el reflux característic d'altres moments després d'un cop repressiu. Això és visible en alguns signes: es tornen a formar grups dintre de la fàbrica o als passadissos on els treballadors surten a menjar els entrepans a SEAT, i es formen petites assemblees prop de la fàbrica a OLIVETTI.

En els dos casos, per tal d'imponar la readmissió, no es tracta tant de proposar-se d'assolir immediatament un nivell molt elevat de lluita,com d'avançar amb força a partir d'accions, ni que siguin petites, que posin de manifest la UNITAT real i creixent dels treballadors, la seva fermesa, la seva disposició d'avançar cap a formes superiors de lluita si abans no s'aconsegueix la readmissió.

Aquesta perspectiva va lligada també el restabliment de la capacitat negociadora dels treballadors,que cal novament reafirmar, i la seva voluntat expressa de diàleg. Això és el que donarà més força a les mateixes accions obreres.

Denunciem com una provocació la bomba dipositada el dissabte 25 en el cotxe d'un encarregat. Bomba de la qual fins ara ningú ni cap organització ha reivindicat la responsabilitat, i que podria ser obra d'un desesperat o de grups feixistes parapolicíacs. Però sigui qui sigui l'autor de l'atemptat, és clar que l'autèntica responsabilitat en recau sobre l'empresa, la CNS i el govern, en la mida que tancar les portes a la negociació i replicar amb la repressió -com han fet- equival a una incitació a la violència, una provocació contra la classe obrera i el poble. Ells en són els únics i autèntics responsables!

ELS ACOMIADATS

Els treballadors acomiadats, que han afirmat en documents públics -amb raó- que no es consideren acomiadats, formen un destacament important en la lluita pel retorn a la seva feina. No és fàcil contrarestar la pressió que representa per a ells i les seves famílies (gairebé 1.000 famílies obreres a Barcelona només en 15 dies!) l'acomiadament, amb les previsibles dificultats per trobar un nou lloc de treball si no és imposada la readmissió.

Tot i això, la majoria estan palesant una alta capacitat de combat. Els acomiadats susciten una més gran sensibilització general i ajuden a fer comprendre que el problema afecta tothom gràcies a la seva acció: assemblees als barris, presència als autobusos junt als seus companys, relació constant amb els seus companys de fàbrica,assemblees imposades pels acomiadats als locals de la CNS que han servit per reforçar la unitat de tots ells, per desafiar la CNS i per denunciar-la com a co-responsable dels acomiadaments. L'acció s'ha projectat també fora de l'àmbit laboral: delegacions enviades a assemblees estudiantils i populars,a personalitats i institucions, a consolats estrangers, etc., contribuint a la necessària fusió del combat obrer amb el de tot el poble.

LA SOLIDARITAT

Com dèiem als números anteriors de TREBALL, la solidaritat encara insuficient reflecteix una manca de comprenció de la importància de la batalla que es ve lliurant entorn de la representativitat obrera i la readmissió dels acomiadats, així com de la repercussió que els resultats d'aquesta batalla tindran a tot arreu.

I no es tracta d'oblidar les coses importants que ja han estat fetes, i que cal valorar adequadament no sols pel que representen en si sinó pel fet de mostrar el que és possible de fer i d'indicar les vies per on cal avançar més. Destaquen les assemblees i aturs a unes 30 empreses del Baix Llobregat; la presència de la lluita de SEAT en les darreres accions generals del Tèxtil; els documents i preses de posició d'ESADE, de periodistes, de les múltiples assemblees que es venen realitzant s nombrosos llocs; la manifestació del dia 25 a les Rambles; la solidaritat econòmica que ja s'ha començat a recollir.

La solidaritat econòmica ha de ser un dels centres de l'activitat. Per garantir un migrat salari als acomiadats per les lluites de Barcelona durant aquest gener, cal reunir uns 15 milions cada mes! La xifra es molt elevada, però és possible reunir-la si hom dóna a la recollida de diners tota la dimenció política i combativa que té, i si hom la lliga amb l'explicació pública de les lluites i dels seus motius, si es multipliquen els actes públics solidaris i els compromisos de solidaritat concreta des de cada barri, des de cada fàbrica, des de cada centre de masses. Tots tenim una gran responsabilitat envers els treballadors acomiadats. Una gran responsabilitat envers ells i les seves famílies.

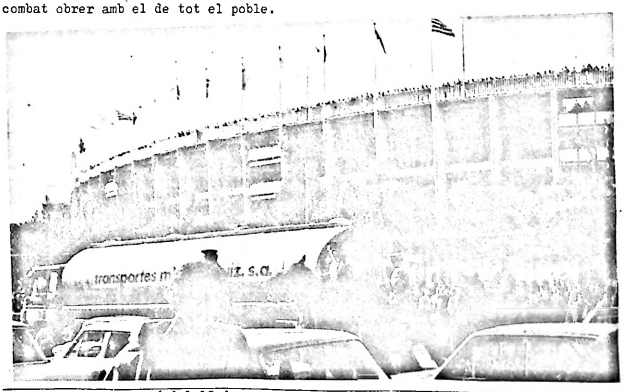

La manifestació del 12 de gener, al Nou Camp, de solidaritat amb SEAT

moviment obrer

VAGA GENERAL AL TÈXTIL

La vaga general de 24 hores a nivell provincial, amb la participació de més de vint-i-cinc mil treballadors d'unes 70 empreses, creiem que és una de les més importants accions que hem fet. I ha estat molt valuosa la nostra experiència de lluita aquests dies: les discussions a les assemblees a les fàbriques, els col.loquis al Sindicat, la participació massiva de treballadors i càrrecs sindicals.

La lluita al voltant del 20% s'ha allargat durant alguns mesos. Les assemblees setmanals de treballadors i càrrecs sindicals al Sindicat han servit de base per a la coordinació oberta de tot el ram i han permès de donar un nou impuls a la lluita. Els diversos aturs, les assemblees, les recollides de signatures, els cartells als blocs de cases del Tèxtil, els piquets d'unes fàbriques a altres, on s'expliquen els acords i la marxa de les negociacions per a l'actualització del conveni, en què es demanava un augment del 20% retroactiu, en el marc d'una alça brutal del cost de la vida, han posat en moviment totes les lluites del ram.

Els darrers dies es va veure clarament que no calia esperar que hi fossim tots, sinó que calia començar la lluita i anar després als altres llocs per aconseguir que realment hi fossim tots. La combativitat, reforçada per aquesta idea, ha demostrat que estem en condicions d'arrencar el 20%. Els aturs i les accions petites per estimular els sectors més endarrerits han permès que a cada nova acció tinguéssim una força més gran i millors condicions per a nous combats.

Perquè no es tracta d'esperar, sinó de trobar les formes que condueixin a una mobilització continuada, passant d'unes formes a d'altres sense menysprear-ne cap, adoptant a cada empresa les formes més indicades segons les condicions que els treballadors trobin més idònies a cadascuna.

Algunes primeres experiències

A moltes fàbriques s'han celebrat assemblees, superant el costum dels aturs al peu de la màquina, i aquest ha estat un element clau. Hi ha hagut, això no obstant, certes incomprensions entre alguns càrrecs sindicals que se sentien disminuits quan no eren ells els qui duien la direcció, sense arribar a entendre que amb aquelles àmplies assemblees es manifestava la veritable democràcia obrera. En d'altres casos ha aparegut la falta de representativitat real d'alguns càrrecs sindicals.

En realitat s'ha obert un nou període de cara a l'exigència d'eleccions sindicals en la situació present, sense que calgui esperar que siguin convocades oficialment. Així és com apareixen els homes més representatius, els que poden aprofitar millor aquest instrument legal per als fins de classe dels treballadors. El compromís de la majoria de càrrecs sindicals de discutir a totes les empreses la manera d'abordar la resposta en el cas d'una negativa de part dels empresaris, va permetre que milers de treballadors participessin a les discussions i que d'aquestes discussions sortís l'acord d'anar a un atur general, i que la Junta Provincial de la CNS es veiés pressionada i obligada a presentar a l'assemblea general de càrrecs sindicals l'acord de vaga de 24 hores.

Corresponsal

LLEIDA

El conflicte dels obrers de les obres de l'autopista de l'Ebre, prop d'Albatàrrec, amb l'empresa "Cubiertas y Tejados" ha commocionat Lleida.

Després d'un primer atur el 9 de gener, la vaga va esclatar el 15, quan la comissió negociadora va topar amb la negativa de l'empresa no sols a les reivindicacions, sinó a la negociació. De seguida són acomiadats 200, els quals es presenten no obstant a la feina per parlar amb els companys. La Guàrdia Civil els obliga a tornar a Lleida, on formen piquets que recorren les obres, l'institut, la universitat i d'altres centres de treball. Així aconsegueixen que hi hagi aturs a 7 obres de la construcció;que 300 estudiants de Filosofia facin un atur de 48 hores i que uns 500 alumnes de l'institut (diürns) no entrin a classe.

Després d'una reunió a Sindicats,van en manifestació a la catedral,on entren 80 amb la intenció de tancar-s'hi,a les 11 del matí; en sortiran 53 a les 7 del vespre, quan la policia declara que s'ha rebut una trucada avisant de la col.locació d'una bomba al temple.

Davant de la catedral s'havia concentrat una gentada. La gent, que no es creia la història de la bomba, no accedia als requeriments de la força pública de dispersar-se, fins que fou dispersada a cop de matraca. Dels 53 tancats, 9 foren detinguts, però deixats en llibertat pocs dies després. Quatre han estat sancionats amb multes i han presentat recurs.

La UTT de la Construcció de Lleida, reunida el 23, va acordar la solidaritat amb els acomiadats i reclamar la readmissió de tots i el pagament dels salaris de tots els dies no treballats. La dinàmica creada per aquesta lluita ha portat la UTT a una actitud més ofensiva, que s'expressa també en la petició d'un salari mínim de 850 ptes.

Corresponsal.

Proliferen les lluites

El combat obrer no s'atura. A tot Catalunya es multipliquen les accions per reivindicacions salarials o lligades a convenis, però que salten fàcilment a la solidaritat amb companys represaliats o a motius més generals, com la protesta contra l'encariment. D'altra banda,proliferen les assemblees de càrrecs sindicals de ram o localitat, que poden ser i han de ser base fonamental de l'eixamplament de l'organització autònoma dels treballadors. Donem a continuació una referència només parcial.

★

BARCELONA

-Manifestació de 1/2 h, amb pancartes, al pati de l'HOSPITAL DE ST. PAU el dia 31. Reclamen 4.000 ptes. i guarderies.

SABADELL

-Aturs diaris de 2 h a UNIDAD HERMÉTICA (1.460 treballadors) contra l'encariment de la vida.

-El 31 continua la vaga de CLIMA ROCA (330 treb.) en solidaritat amb 17 eventuals acomiadats.

-Atur de 2 h a FILATURES BARBERÀ d'un centenar d'obrers per uns complements de paga.

BAIX LLOBREGAT

-Vaga des del dia 24 d'ALUMINIOS HISPANO SUIZA (453 treb.), a Sant Feliu, contra la proposta de conveni.

-Aturs d'una hora a GALLINA BLANCA, de St. Joan Despí (en vaga fins fa pocs dies), en solidaritat amb una treballadora acomiadada.

SALLENT

-Tancada el dia 24 de 26 miners del torn de la nit per la readmissió dels 9 acomiadats de la tancada anterior. El director Santiago Ramón i 6 persones més van aconseguir penetrar a la mina i van obrir l'accés a la policia armada, que va desallotjar la mina. La Guàrdia Civil els ha sotmesos a interrogatoris molt durs. El desplegament de P.A. fou espectacular:7 Land Rover i 2 autocars, a més de la Guàrdia Civil. L'empresa no ha volgut cedir.

MANLLEU

-Vaga general del Metall, convocada des de Sindicats amb la participació activa dels presidents i vicepresidents.

VIC

-Fa pocs dies s'havien recollit a les empreses 19.000 ptes. d'ajut als treballadors de SEAT.

moviment obrer

Olivetti: el dret a la representativitat obrera

Es difícil avaluar en xifres tot el que ha representat, tot el que significa el combat, dur i prolongat, sostingut pels treballadors d'Hispano Olivetti. Tot i així, ben a la vista estan els 100 dies d'acció contínua de tots els treballadors de la fàbrica. Les 1.300.000 hores-vaga. Les 250.000 hores treballador d'assemblees. Les 4 sortides al carrer, pel centre de la ciutat i per les zones fabrils de Sant Andreu i el Poble Nou. L'ocupació de la fàbrica.

Aquestes dades només són comprensibles si ens atenim als objectius pels quals han lluitat els treballadors de la Hispano Olivetti. En primer lloc, el DRET A LA REPRESENTATIVITAT OBRERA. Han estat elegits delegats obrers. El sindicat vertical ha estat desbordat per la força de la lluita i ha esdevingut fins i tot,en un moment donat, un destorb per als mateixos capitalistes,que tenen interès de tenir interlocutors vàlids. No és debades que l'empresa va haver de suportar un mes de baixos rendiments i vagues que va culminar amb l'ocupació de la fàbrica per part dels treballadors, els quals van imposar el reconeixement de 4 delegats en les deliberacions a Sindicats.

En segon lloc, els treballadors han refusat d'acceptar amb esperit submís i fatalista l'encariment de la vida. Han mostrat amb la seva lluita que es poden aconseguir millores econòmiques i socials importants fins i tot en plena "crisi", als mateixos moments que el Consell de Ministres repeteix insistent ment que els espanyols consumim massa i que cal estrènyer-se el cinturó.

Una de les característiques més notables d'aquest període és la gran capacitat negociadora que han desplegat els treballadors i les múltiples vies de diàleg a través d'institucions i personalitats públiques de la ciutat.

Però potser la nota més rellevant ha estat la coincidència i la unitat amb els treballadors de SEAT. El fet que tots dos destacaments obrers hagin situat com a peça fonamental del combat de la classe obrera el DRET A LA REPRESENTATIVITAT OBRERA mostra fins a quin punt els treballadors són sensibles al grau de descomposició en què es debat el franquisme. El fet d'assumir i situar al carrer un dels elements clau de la ruptura democràtica, indissociable dels drets de REUNIÓ, EXPRESSIÓ i ASSOCIACIÓ, ha representat una gran contribució en l'avenç cap al sindicat de classe i ha reafirmat el paper hegemònic de la classe obrera en la conquesta de la llibertat i la democràcia a Espanya.

Al moment d'escriure aquestes ratlles 53 treballadors estan acomiadats. L'empresa diu que la situació s'ha "normalitzat", i si algú en dubta, hi ha 400 policies que en poden donar testimoni. Però el que no poden fer ni aquests 400 policies ni tots els policies del món és arrencar i esborrar del mapa el grau de consciència política que han assumit aquests dies els treballadors. La prova d'això, la tenim en el fet que,al cap de les 48 hores de la reincorporació al treball "a punta de pistola", ja s'han començat a posar de manifest els primers signes de resistència, de solidaritat amb els acomiadats:petits aturs de 5 minuts a algunes seccions, boicot als menjadors,etc., aconseguits sota un règim intern d'extraordinària coacció. No! La lluita no s'ha acabat! Els treballadors acomiadats organitzen delegacions a col.legis professionals, associacions de veïns, etc., expliquen el caràcter de la lluita dels obrers d'Hispano Olivetti i busquen vies per negociar la readmissió dels acomiadats. Aquesta és una qüestió que correspon a tota la classe obrera, a tota persona qué estigui d'acord amb la llibertat i la democràcia dels pobles d'Espanya.

Desplegar la bandera de la solidaritat amb els treballadors de SEAT, HISPANO OLIVETTI i CUMBRE, equival avui a en cerclar una dictadura corrompuda, a la qual només resta l'arma de la repressió.

Sabadell

VICTÒRIA ALS AUTOBUSOS

Amb una victòria esclatant ha culminat la lluita dels 186 treballadors d'"Autotransportes Martí", la companyia d'autobusos urbans de la ciutat, que han estat en vaga total els dies 30 i 31 de gener.Segons la premsa legal, l'empresa ha accedit a l'augment lineal de 4.000 ptes. mensuals per damunt del que ja establia el conveni per a 1975, que reclamaven els vaguistes, i ha anul.lat els acomiadaments imposats a 12 treballadors, que formaven la comissió obrera elegida per negociar;els altres punts reivindicats es negociaran més endavant. L'impacte sobre Sabadell d'aquesta vaga ha estat espectacular. Unes 30.000 persones han arribat tard a la feina durant aquests dies degut a la vaga. A les hores-punta, les riuades de gent pels carrers centrals de la ciutat eren impressionants. Aquest sol fet subratlla la importància d'una vaga dels transports de cara a accions generalitzades de protesta, de cara a la Vaga General i la Vaga Nacional, i ha estat un dels factors que ha precipitat tan ràpidament la victòria. Un altre factor ha estat la simpatia de la població. Recordem, d'una banda, els sous ínfims que cobraven els empleats (entre 7 i 12 mil ptes. al mes) i, d'altra banda, les deficiències del servei, que han portat repetidament a reclamar la municipalització d' un servei públic tan fonamental com aquest. En plena vaga, diverses Associacions de veïns i Centres Socials han reclamat novament la municipalització i s'han posat al costat dels vaguistes.

TARRAGONA

El dia 16 esclatà una vaga dels 3500 treballadors ocupats en les obres de la refineria de la Pobla de Mafumet.El combat ha estat dur,i els obrers han retornat a la feina el 24 sense cap conquesta, dels 5 punts de la seva plataforma reivindicativa.

El dimarts 21 hi hagué un intent de manifestació a la Rambla, on es practicaren 23 detencions.

Es prematur encara treure conclusions, però un dels elements que pot haver dificultat un desenllaç favorable als treballadors és que ha prevalgut entre els obrers d'avantguarda una posició contrària a tota negociació, tot i que s'havia format una comissió representativa de 44 obrers (2 per cada una de les 22 empreses ocupades en les obres).

Vida del Partit

COMUNICAT DEL C.E. DEL P.S.U.C.

El C.E. del P.S.U.C. ha discutit la declaració del C.E. del P.C.E. aparegudа a MUNDO OBRERO del 22 de gener proppassat, on es resumeixen les tasques essencials dels comunistes de tot Espanya en aquest període.

El C.E. del P.S.U.C. fa seva aquesta declaració i crida els comitès i cèl.lules del Partit a discutir-la col.lectivament, a difondre-la entre les masses i a prendre les mesures pertinents per aplicar en la seva àrea d'acció les orientacions que hi figuren.

Barcelona, 29 de gener de 1975

El Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

CAMPANYA DELS 6 MILIONS

Llista nº 15 (1ª part)

Comarca 5: 1.610 Ptes.; Id. 10: 1.012; Id. 15: 19.910; Id. 20: 8.174; Id. 30: 14.396; Id. 40: 5.295; Grup Bolívar: 45.277; Total: 95.674 ptes.

BARCELONES

Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 11 sectors): 360.132 Ptes; L'Hospitalet de Llobregat: 25.698; Badalona (3 lliuraments): 57.605; Santa Coloma de Gramenet (2 lliur.): 25.823; Sant Adrià de Besòs: 9.827.

BAIX LLOBREGAT

Cornellà-Sant Joan Despí: 8.400 Ptes.; El Prat de Llobregat (2 lliur.):31.529; Sant Climent-Sant Boi-Viladecans-Gavà - Castelldefels: 1.075; Sant Feliu:18.216 Molins de Rei: 1.502; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.): 3.253.

VALLES OCCIDENTAL

Sabadell (2 lliur.): 55.100; Terrassa (4 lliur): 58.665; Cerdanyola-Ripollet (2 lliur.): 6.018; Sant Cugat: 1.705.

VALLES ORIENTAL (2 lliur.): 3.815; Mollet: 4.431.

OSONA: 300 ptes.

ANOIA

Igualada: 3.150 ptes.

BAGES

Manresa: 3.325 ptes.

MARESME

Mataró (3 lliur): 33.250 ptes.

GIRONA: 126 ptes.

LA SELVA-BAIX TORDERA: 5.125 ptes.

TARRAGONA: (2 lliur.): 75.265 ptes.

GARRAF:

Vilanova i la Geltrú: 7.324 ptes.

BAIX CAMP

Reus: 105 ptes.

MONTSIA

Sant Carles de la Ràpita:35 ptes.

CÈL.LULA DEMOCRACIA (8 aportacions) 15.680 ptes.

Total: 816.461 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

22 donatius: 6.106 ptes.; Material de campanya: 22.270; Amic Nace: 10.000; Amic d'en Pere IV: 1.000; M i MT: 1.000; Nº 11: 1.000; J.G.: 50.000; MT: 1.000; Lucas: 500; Grup Alegria: 6.000; Un industrial amic del P.: 100.000; P. i A.: 36.000. Total: 234.876 Ptes.

Total de la llista nº 15 (1ª part)..... 1.147.011 Ptes.
Suma anterior..... 6.527.213 "

Suma i segueix..... 7.674.244 Ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

a) Campanya dels 6 Milions

Comitè de Barcelona i col.laboradors:Un simpatitzant, 1.000 ptes.; Un enginyer, 100.000 ptes.
Terrassa: El simpatitzant C., de Calaf, 1.000 ptes.
Sabadell: Can Rull, 12. 750 ptes.
Santa Coloma de Gramenet: D'un demòcrata, 500 ptes.
El Prat: San Cosme,600 ptes.:un matrimoni,1.000 ptes.;rifa de 2 paneres,25.000 ptes.

b) Ajut als presos

Comarca 20: 12.000 ptes.
Comarca 40: 7.500 ptes.
La Selva: Che de Blanes, 100 ptes.

VIOLÈNCIA FEIXISTA

1. Portugalete, 20 de gener, 6,30 de la matinada.- Víctor Manuel Pérez Elexpe, 24 anys, ajudant de laboratori, el pit foradat per una bala disparada per un guàrdia civil, acaba de morir.

2. Terrassa, 21 de gener.- Josep Ricart Oller, sacerdot de la parròquia de Sant Llorenç, obrer i enllaç sindical,raptat a la fàbrica on treballa. Al cap de 24 hores se sap que ha ingressat a la presó de Carabanchel.

3. Barcelona, (carrer del Camp), 23 de gener, 1 de la matinada.- Fernando López Perea, advocat i funcionari del Cos Tècnic de l'Institut Social de la Marina, escomès per dos inspectors de la Brigada d'Investigació Social, una bala clavada al cap del fèmur esquerra prop de l'artèria femoral.

Víctor Manuel Pérez elexpe repartia octavilles comunistes, octavilles solidàries amb la lluita dels treballadors de Navarra. Era militant del PCE (I).

Josep Ricart Oller havia defensat l'amnistia, llegint extractes d'una carta del para Xirinacs adreçada a Franco, en una homilia predicada el dia 12.

Fernando López Perea es disposava, simplement, a obrir la porta de la seva casa.

Els tres víctimes de les brutalitats policíaques d'un règim agònic.

Violència feixista rebutjada per més de 7.000 persones a Portugalete, manifestant-se, després del funeral, pels principals carrers de la ciutat biscaïna. I per una nova concentració de 5000 persones a la sortida de les misses del diumenge, on les homilies denunciaren la falsedat de la nota oficial publicada a la premsa segons la qual Víctor Manuel s'havia defensat amb una pistola de l'any 1936.

Denunciada per la nota conjunta de la delegació Diocesana de Pastoral Obrera i de la Cúria Provincial dels Pares Jesuïts en la qual hom llegeix que "...l'actuació sacerdotal i laboral del pare Josep Ricart ha estat sempre d'acord amb les exigències evangèliques sobre la promoció de la justicia".

Denunciada, en el cas de l'advocat barceloní, per les mateixes pobres disculpes de la Jefatura Superior de Policía que pensa pagar totes les despeses ocasionades per la salvatge agressió. No faltava més!

Els fets relatats, tres moments d'un mes de gener fet de detonacions, multes suspensions governatives,acomiadaments, etc.,són tres de les anelles de la llarga cadena repressiva.

Al mateix temps, dia rera dia, va penetrant la idea de la nocivitat, del perill que representa per a tothom la prolongació d'un règim caduc que considera els problemes actuals gairebé com a simples qüestions d'ordre públic. D'altra banda, si bé és veritat que la repressió s'intensifica, no és menys cert que les lluites del poble i les preses de posició democràtiques augmenten en proporcions encara més grans i desborden en la pràctica la violència repressiva.

Front a la violència feixista, generadora de caos i desordre, s'imposa cada vegada més la urgencia de la única solució política que pugui assegurar un clima de convivència civilitzada, la solució democràtica:un govern provisional d'amplia coalició, de reconciliació nacional.

EL DRET A LA SALUT I A LA VIDA

Des de l'estiu passat quatre morts, totes per insuficiència o manca d'assistència sanitària, han estat motiu d'indignació i protesta als diaris i en algún cas també al carrer. Recordem: el nen nascut mort a Vic per manca d'assistència al part; la dona operada a la Clínica - Ambulatori de Santa Coloma sense reserves de sang per a transfusió; el pres de la Model que va ser enviat massa tard a l'Hospital Clínic; el malalt que patia un infart, i va morir a casa seva després d'esperar durant tres hores el metge.

Certament, totes eren evitables si es disposés d'una assistència sanitària adequada i completa prop dels malalts. Això ha fet que aquestes morts apareguessin als ulls de la població com un reflex més de l'intolerable i baix nivell sanitari que li és imposat tant per la Seguretat Social com pel conjunt de l'Administració. Avui, el dret a la salut, el dret a una correcta i eficient assistència médica i sanitària en general, és profundament sentit per les més amplies capes de la població. Això fa que les denúncies d'insuficiències sanitàries de les més diverses comarques o barris es multipliquin als diaris.

Recordem sols les darreres i veurem com a Vic, al Maresme, a Lleida, així com a diverses associacions de veïns de la conurbació de Barcelona, s'ha reclamat una millor assistència sanitària. Cal, però, estendre més aquestes denúncies. L'estudi, informació i difusió de les necessitats sanitàries de cada àrea de població -ciutat, barri o comarca- són de fet un aliat poderós per ajudar a fer comprendre a àmplies capes de la població quins són els seus drets i com pot i deu aconseguir-los. Avui existeixen els recursos econòmics i els mitjans tècnics per programar un tipus d'assistència médica que faci possible una autèntica igualtat de tots enfront de la malaltia i la mort. Bàsicament, la creació d'un Servei Nacional de Salut finançat pel Pressupost General de l'Estat -i no mitjançant les cotitzacions dels treballadors com ara- encarregat de dur a terme una regionalització sanitària. Es a dir, la creació del nombre d'Hospitals i centres d'assistència que la población necessita. Això representaria a Catalunya, la creació d'Hospitals Generals a quasi tots els caps de Comarca, a més dels hospitals de diferents tipus que a les grans ciutats assegurarien que tothom tingués a l'abast una assistència de qualitat.

Les raons que aquestes possibilitats no siguin ja realitats són només polítiques. En efecte, la S.S., principal responsable de la sanitat del país -més del 80% de la población en depèn- és la responsable fonamental d'aquesta indigència sanitària que patim. La S.S. que amb els diners dels treballadors finança les empreses de l'INI, empreses del sector públic i privat, les Universitats Laborals, té cada any superàvit i en canvi ha estat incapaç d'assignar els seus ingressos a millorar les pensions, els subsidis i a construir els hospitals que la población necessita. Però el règim té en la S.S. un instrument inmillorable per a aconseguir mitjançant les cotitzacions, un estalvi forçós de la classe obrera. Estalvi de proporcions enormes -250 mil milions en 1972-, del qual sols una part s'esmerça a millorar realment les condicions sanitàries de la población.

La lluita per una sanitat millor, per l'auténtica implantació del dret a la salut per tothom té un clar planteja ment polític, perquè porta necessàriament a lluitar contra un règim que ha negat tots els drets al poble i entre ells el de la salut. Sols després d'aconseguir les llibertats democràtiques la classe obrera disposarà de la força política per posar en marxa aquells recursos econòmics i mitjans tècnics que ens hauran de portar a una correcta assistència sanitària.

Comptes de la S.S.

Ingressos:	250 mil milions de	COTITZACIONS	86,4 per cent
	19 mil milions de	SUBVENCIONS	6,6 per cent
	6 mil milions de	RENDES D'INVERSIONS	
	14 mil milions d'altres fonts		
TOTAL	289 mil milions		

Prestacions: 251 mil milions (desglosats en:
31 per cent assistència sanitària
31 per cent pensions
29 per cent subsidis salarials)

Despeses administratives: 13 mil milions
Superàvit: 25 mil milions

A d'altres països europeus, la S.S. no té mai superàvit, sinó dèficit, que és cobert pel pressupost de l'Estat, considerant que la salut és un dret de l'individu que la societat ha de cobrir. Aquí, en canvi, els diners "sobrants" es destinen a inversions a la indústria!

ELS RABASSAIRES ES MANTENEN FERMS

En un número anterior de TREBALL ens vam fer ressò de l'actitud adoptada per 200 cooperatives tarragonines que s'han negat a lliurar el 10% de la producció de vi a preus inferiors als de mercat. També ens vam fer ressò de les decisions preses a algunes cooperatives vitivinícoles de respondre unànims a les amenaces tancant-se tots els pagesos al local de la cooperativa en cas que intentessin l'embargament.

Darrerament, l'assemblea de representants de 120 cooperatives reunida a Reus, ha pres, entre altres, els següents acords, després d'un ampli debat:

-Reafirmar la seva actitud de no lliurar el 10% vínic mentre no sigui reestructurat el mercat de l'alcohol i aquest producte no es pagui a preu de mercat, perquè la mesura només beneficia els grans fabricants de conyac, cervesa i perfums, els quals obtenen guanys molt elevats, sense cap control, a costelles dels viticultors.

-Reestructurar el "Sindicato Nacional de la Vid" de manera que només hi siguin enquadrats els viticultors i que aquests estiguin autènticament representats per homes capaços de defensar els seus interessos. Els industrials del conyac, la cervesa i els perfums, que ara controlen el sindicat de la vinya, han d'organitzar-se en un altre sindicat.

-No pagar el canon mensual de 1.600 ptes. a la "Junta Nacional de Bodegas" pel fet de ser un organisme burocràtic sense cap utilitat, que no representa ningú ni defensa els viticultors.

-Finalment acordaren adreçar-se a totes les cooperatives vinícoles d'Espanya perquè s'adhereixin a les seves peticions i perquè, alhora, es promogui una reunió de representants de totes elles.

El Sr. Mestres, president de la Unió de Cooperatives i procurador familiar a Corts, es va oferir com a portaveu de les inquietuds cooperativistes. Els rabassaires saben que les gestions d'en Mestres a favor dels expropiats de l'autopista Salou-Amposta es troben a una via morta. Per això hi ha cooperativistes que confien, amb raó, més en la seva pròpia acció que no en la d'en Mestres. En aquest sentit s'ha fet passes endavant: a alguns pobles s'han organitzat grups de camperols per a la defensa dels seus interessos davant del perill d'embargament. Fins i tot s'han establert alguns contactes entre grups de diverses localitats.

A Montblanc, durant la desfilada tradicional de la matança del porc, una de les carrosses exhibia enguany unes pancartes on deia: "SEGURETAT SOCIAL AGRARIA PER AL CAMP" i "NO AL LLIURAMENT DEL VI". Els qui anaven a la carrossa cridaven "NO! NO! NO!" i la multitud va repetir els crits i aplaudir molt.

Aqueste fets reflecteixen el malestar existent al camp. Són expressió de la presa de consciència dels camperols i de la seva fermesa més gran en la defensa dels seus interessos. Mostren la necessitat peremptòria de prestar més atenció al camp i als seus problemes, de prestar-li més suport.

ANUL·LACIÓ DEL PROCÉS 1.001!

Per al proper dia 11 de febrer s'ha anunciat la revisió, pel Tribunal Suprem, del sumari contra els dirigents obrers condemnats pel Tribunal d'Ordre Públic a monstruoses penes de presó i que ja porten dos anys i mig empresonats i més d'un any jutjats.

L'excepcionalitat d'aquest procés i de les condemnes imposades no consisteix solament en el seu caràcter repressiu, en l'atropellament que suposa dels drets humans i de les lleis internacionals, sinó també que aquest sumari resumeix, materialitza UNA REPRESSIÓ COL.LECTIVA DELS DRETS SINDICALS. Les condemnes imposades a Marcelino Camacho, García Salve, Sartorius i els seus companys reflecteixen la por del franquisme, dels seus homes de mà al Sindicat Vertical feixista, als líders obrers, a l'extraordinari auge de la lluita obrera, a les COMISSIONS OBRERES.

La recent reunió de la Comissió Permanent del Congrés Sindical celebrada a Madrid ha posat en relleu que el sindicalisme oficial està aïllat, acorralat, que s'enfonsa sense remei: "... si alguien quiere echarnos de aquí tendrá que hacerlo por las armas", "estamos enfrentados y presionados entre la ley y la REALIDAD", són frases que han sonat en aquesta reunió i a les quals s'ha referit tota la premsa. AQUESTA SITUACIÓ D'AGONIA DEL SINDICAT VERTICAL fa més necessari i possible un gran esforç de tots els treballadors, de tots els demòcrates per tal d'aconseguir l'ANUL·LACIÓ DEL PROCES 1001 i la LLIBERTAT DELS ENCAUSATS.

A Barcelona, a tot Catalunya, a cada lloc de treball, a les Universitats i Col.legis professionals; els intel.lectuals; a les parròquies i centres socials i ciutadans; els patrons i centres patronals amb visió de futur; tots els qui aspiren a una solució democràtica i pacífica dels problemes pendents, s'han d'adreçar amb cartes, resolucions i telegrames al PRESIDENT DEL TRIBUNAL SUPREM, PALAU DE JUSTICIA, PALACIO DE LAS SALESAS, MADRID, en demanda que sigui anul.lat el procés 1001 i posats en llibertat Camacho i els seus companys. ASSEMBLEES, ESCRITS, RESOLUCIONS, ACCIONS DIVERSES, ATURS, VAGUES, MANIFESTACIONS...EN SOLIDARITAT AMB ELLS!

XIRINACS AL NOBEL DE LA PAU

El dissabte 1 de febrer al matí, en Lluis Mª Xirinacs, estimant que el seu acte havia acomplert la seva finalitat degut al ressò provocat, va posar terme a la seva 5ª vaga de fam que havia iniciat el primer de gener, com dèiem a l'anterior núm. de TREBALL, per l'amnistia, les llibertats democràtiques i un canvi polític.

Novament l'acció testimonial d'aquest sacerdot excepcional ha trucat a les consciències. Ell ha repetit en moltes ocasions que no pretén fer seguir a tothom el seu exemple, sino estimular que cadascú aporti el seu esforç al combat en la forma que cregui convenient. Vol que els seus actes siguin "una invitació perquè en qualsevol lloc i temps, la vostra veu i la vostra acció s'uneixin per a aconseguir junts un objectiu comú: l'AMNISTIA"

Independentment del judici que cadascú es faci d'aquesta actitud, cap persona sensible no pot romandre indiferent davant d'un home que, amb conseqüencia colpidora, POSA EN PERILL LA SEVA VIDA per la justícia. Això és suficient per estimular tothom a la lluita.

El 22 de gener, a la parròquia de St Pacià (St. Andreu, Barcelona), es reunien 350 cristians per debatre sobre el cas. La mare d'en Xirinacs hi parlà del seu fill. Va informar que ha decidit no menjar ni parlar amb cap funcionari ni representant oficial durant el dejuni; només beu aigua. Va recordar que durant l'anterior vaga de fam, els funcionaris de la presó van tenir amb ell un comportament indigne. No li van canviar els llençols durant els 42 dies que durà el dejuni. No li apropaven l'aigua, i més d'una vegada l'hagueren de recollir de terra després d'haver-se aixecat a complir-se ell mateix l'ampolla d'aigua. El director de la presó, amb arrogància i brutalitat feixistes, ha declarat que no pensa preocupar-se'n: "Si se muere, ¡que se muera!".

En plena vaga, amb data 16 de gener, s'ha rebut l'acceptació per part de l'Institut Nobel de Xirinacs com a candidat al Premi Nobel de la Pau 1975, a proposta de 27 professors universitaris de Barcelona. L'acceptació és un cop contundent contra el franquisme i multiplica espectacularment l'impacte de la vaga de fam.

Grups de cristians han emprès actes de solidaritat amb en Xirinacs. A més de l'esmentada reunió de St. Andreu (on es van recollir unes 80.000 ptes. per als presos), hi ha hagut un dejuni de 12 hores d'un centenar de persones a St Francesc de Sales i una tancada de dos dies (19 i 20 de gener) a Sta. Isabel d'Aragó. A Can Serra (L'Hospitalet de Llobregat) un grup de companys d'en Xirinacs ha fet una setmana de dejuni, a pa i aigua, sense deixar les activitats quotidianes. Es multipliquen els actes públics a barriades i comarques.

Multipliquem les iniciatives de lluita per l'AMNISTIA! Estenem la solidaritat amb Xirinacs! Una manifestació de solidaritat pot ser una VASTA CAMPANYA DE SUPORT A LA CANDIDATURA DE XIRINACS AL PREMI NOBEL DE LA PAU a través de telegrames i cartes col.lectives.

HOY
Coleccionable
75 AÑOS EN BLAU i GRANA
Entrega LIX

VAGA DE FAM A LLEIDA

9 dels 10 presos polítics de la presó de Lleida van iniciar la setmana passada una vaga de fam per protestar contra les seves condicions de vida. Ajudem-los !

QUE NINGÚ NO QUEDI AL MARGE D'AQUESTA MOBILITZACIÓ QUE HA DE SER, EN ELLA MATEIXA, UN COP DUR POLÍTIC CONTRA LA DICTADURA, UN GRAN PAS CAP A LA LLIBERTAT SINDICAL, UNA PODEROSA AFIRMACIÓ PLEBISCITÀRIA OBRERA I DEMOCRÀTICA !
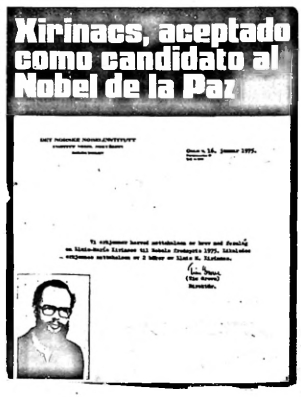
La solidaritat internacional és ja una important realitat en marxa que ens afavoreix també.